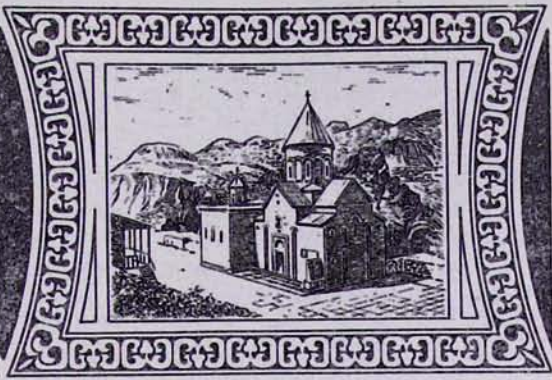
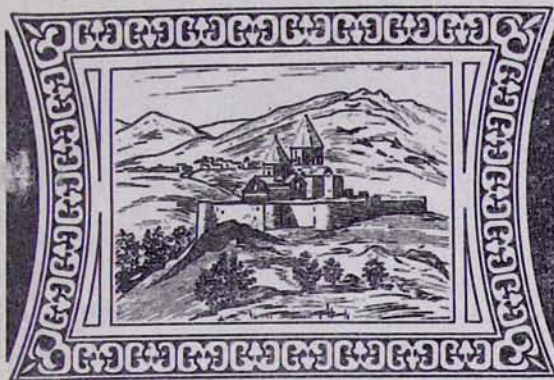

Խ Մ Բ Ա Գ Ր Ա Կ Ա Ն

«ԱՂԲԻԻՐ ԲԱՑԵԱԼ ԳԻՏՈՒԹԵԱՆ ԱՍՏՈՒԾՈՅ»:

ունիս ամսվա վերջերին Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի Շենարանը փակեց իր 22-րդ ուսումնական տարեշրջանը, կրթական, հոգևոր ու բարոյական բարի արդյունքներով: Ավանդական հանդիսությամբ տեղի ունեցան ամավերջի քննություններն ու հանդիսությունները:

Վեհափառ Հայրապետի անմիջական ղեկավարության ներքո կրթական-դաստիարակչական գործը Մայր Աթոռի գործունեության մեջ պատասխանատու ու հիմնական աշխատանքներից մեկն է հանդիսանում, որի հաջողության համար Ս. Ա. Օծությունը ոչ միայն հատուկ ուշադրություն է ընծայում, այլ կանգ չի առնում բարոյական ու նյութական ոչ մի զոհողության առաջ:

Հոգևոր Շենարանը, որը բացվել է 1945 թվի նոյեմբերին լուսահոգի Տ. Տ. Գեորգ Զ. Հայրապետի օրոք, ազգիս Վեհափառ Հայրապետի սրտին մոտիկ հաստատություն է, որի գոյության և նպատակների հետ Նա կապել է վարդապետյն հույսեր: Հոգևոր Շենարանը կոչված է պատասխանատու դեր կատարելու Հայկ. Առաքելական եկեղեցու կյանքում, իր կոչման ու պարտականության գիտակից, բազմակողմանի զարգացած, հավատավոր ու հայրենամյլեր նոր հոգևորականություն պատրաստելու առաքելոս:

Ս. Էջմիածնի Հոգևոր Շենարանը գոյություն է ունեցել Լուսավորչի օրերից: Հին տարբերակաբար, Ս. Էջմիածինը շատ հինոց

եղել է հայ ժողովրդի եկեղեցական ու մշակութային կենտրոն, ուր բացվել են Ե-րդ դարում առաջին հայագիր դպրոցները աշակերտական հոծ խմբերով, որոնք եկել էին Վաղարշապատ «ի կողմանց ևս ի գաւառաց Հայաստան աշխարհի, յորդեալք եւ դրդեալք հասանէին ի բացեալ աղբիւրն գիտութեան Սատուճոյ, քանզի յԱյրարատեան գաւառին բոլսեցին հալոց շնորհք պատուիրանացն Աստուծոյ» (Կորյուն):

Ազգիս Վեհափառ Հայրապետի սրտի ամենախոր իղձն է մեր օրերում էլ հայ եկեղեցու կյանքում Սուրբ Էջմիածնի Հոգևոր Շենարանը դարձնել «աղբիւր բացեալ գիտութեան Աստուծոյ»:

Ռւբայն ենք արձանագրելու, որ օգնականությամբ Աստուծոյ, ղեկավարությամբ Նորին Ս. Օծության, աշխատանքով ու նվիրումով դասախոսական կազմի, Հոգևոր Շենարանը այս տարի էլ շարունակեց իր գործը, ինչպես անցյալ տարիներում, գոհացուցիչ ու զնախատության արժանի արդյունքներով:

Ս. Էջմիածնի կրոնաբույր մթնոլորտում, նրա ոգեկան լույսի մեջ աճում, պայծառակերպվում են մեր ուսանողները, հասունանում է նրանց մտավոր ու հոգեկան կյանքը բազմերես և բավարար պատրաստությամբ, կոչումի, ծառայության ճանապարհին վրա:

Դասախոսական կազմը կատարում է իր լավագույնը խղճի մտոք, ուսանողության մեջ արմատավորելու մեր նախնյաց կրոնա-

կան բարի ոգին ու բարեպաշտությունը, ճշմարիտ հայրենասիրություն, հաղորդակից դարձնելով նրանց նաև մեր մշակույթային հոգևոր արժեքներին: Դասախոսները ոչ միայն գիտելիքներ են ջանքում, այլ «գիտզի առաքելաբար աշակերտեցին տան»:

Հոգևոր ժեմարանում ուսումնական պլանում լայն տեղ է հատկացված կրոնական-եկեղեցական, աստվածաբանական ու հայագիտական առարկաներին: Մասնագիտական առարկաներին զուգընթաց մեծ ուշադրություն է դարձվել նաև հանրակրթական առարկաների վրա, հատկապես լեզուների, գրաբարի, աշխարհագրի, ռուսերենի և անգլերենի:

Ամեն տարի Վեհափառ Հայրապետի հախագահության ներքո գումարված մանկավարժական ժողովում վերանայվում է ուսումնական պլանը, որպեսզի ժեմարանը իր անվան արժանի, ուսումնական բարձրության վրա մնա:

Ն. Ս. Օծությունը, որը գլխավորում է դասախոսական կազմը, միշտ նոր խնդիրներ է դնում, դասախարակության ու կրթության տեսակետից, Հոգևոր ժեմարանի առաջ, որոնց կատարումը պահանջում է սխտեմատիկ աշխատանք, եռանդ և նվիրում:

«Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածինը, — ասում է Վեհափառ Հայրապետը, — գլուխն է մեր սուրբ եկեղեցիին, և որն իր զինվորչալ միաբանությամբ և Հոգևոր ժեմարանով պետք է դառնա կենսատու փարոս, օրինակ, առաջնորդ և ներշնչարար համայն հայ հոգևորականության և հայ ժողովրդին»:

Վեհափառ Հայրապետը ժեմարանում իր դասախոսությունների ընթացքում, այնուհետև ուսանողության հետ վեհարանում իր գրույցների և հանդիպումների ժամանակ, շեշտը դնում է ուսանողության բարոյական նկարագրի կազմության, հոգևոր, հայրենասիրական դաստիարակության կարևորության վրա, և նույնը պահանջում է դասախոսներից:

«Մեր եկեղեցական կյանքի վերջին տարիներում տագնապը, շեշտում է վշտով Վեհափառ Հայրապետը, ամեն բանն առաջ տալուց է մեր հոգևորականության հոգեվոր-բարոյական կյանքի և հետևանքը առաքելության գիտակցության մը պակասին»:

Այս մտածումների լույսին տակ Ն. Ս. Օծությունը աշխատում է, որ Հոգևոր ժեմարանում իր հայրական նալվածքի և շնչի ներքո հասակ առնի, աճի, կազմավորվի, իմացապես և հոգեպես մի նոր Միաբանություն, ժեմարանի գրասենյակներից սկսած ջրստ իրում պատկերի և նմանութան», որպեսզի նրանք վաղը, որպես հարազատ որ-

դիներ, «որ զմահություն հօրն քերեն», շարունակեն իր մեծ գործը:

Հոգևոր ժեմարանի նկատմամբ Հայոց Հայրապետի ցուցաբերած այս ջերմ հոգատարությունն ու պահանջկոտությունը պարտավորեցնում է ուսանողությանը, համառ և քրտնաջան աշխատանքով, ջանասիրությամբ և օրինակելի վարքով, արդարացնել Հայրապետական բարձր վստահությունը:

Հոգևոր ժեմարանի վեցամյա ուսումնառության շրջանը, շրջանն է անխնայ, ուշադիր աշխատասիրության, աղոթքի և խոկմունքի, մտքի զարգացման, բարոյական նկարագրի կերտման, հոգեկան կարողությունների փթթումին, դատալու համար «հայրատունկ Այգու» մշակներ «լուսատու երազներ», «համեմիչ սղ» վաղվա ծառայության քաղցր հույսով:

Անցնող տասնըմեկ տարիների ընթացքում Հոգևոր ժեմարանը տվել է 40 շրջանավարտներ, որոնցից 30-ը ընդգրկել են հոգևոր առաքել, որպես կուսակրոն և ամուսնացյալ քահանաներ և սարկավագներ:

1966—67 ուս. տարին սկսվեց 34 աշակերտներով: Այս տարի ժեմարանը ուներ երեք դասարանական և երկու լսարանական բաժիններ:

Ամսագրի սույն համարում տպագրվել է Հոգևոր ժեմարանի Տեսչի 1966—67 ուս. տարվա գործունեության ընդհանուր պատկերը ներկայացնող շահեկան և բովանդակային գեղարվեստ:

Այստեղ մասնավոր կարևորությամբ ուզում ենք նշել, որ մայիսին 2-րդ լսարանի չորս ուսանողներ, Վեհափառ Հայրապետին տված իրենց գրավոր խնդրագրի հիման վրա, տեսչության միջնորդությամբ ստացան սարկավագության ձեռնադրության շնորհը և մտան Մայր Աթոռի Միաբանության շարքերը:

Չորս սարկավագները, ազատական, համոզմունք և գիտակից որոշումով եկան իրենց երիտասարդական թարմ կոյովով ավելացնելու Մայր Աթոռում հայ եկեղեցու սպասավորության կանչված իրենց երեք միաբան եղբայրների թիվը:

Այս հանգամանքը ուրախալի է և հուսադրիչ միանգամայն: Հոգևոր ժեմարանը քալ առ քալ ու հետևողականորեն աշխատում է իրագործել այն նպատակը, որի համար նա կյանքի է կոչված:

Ինչպես երևում է տեսչական տեղեկագրից, անցնող ուսումնական տարում ձեռք է բերվել Հոգևոր ժեմարանում որոշակի առաջընթաց ուսման որակի բարձրացման, ուսանողության գիտակցական կարգապահության ամրապնդման, կրոնական և հոգևոր

դաստիարակության խորացման, և բարոյական նկարագրի կերտման աշխատանքներում:

Ճեմարանում դասավանդություն ու դասարարականություն, Մայր տանարում աղոթք ու երգ, վանական խաղաղ մթնոլորտում համայնական—եղբայրական կյանք, այդ բոլորը որպես դաստիարակության մի ընդհանուր սիստեմ գործողվում է միմյանց հետ, օրինակելի և ամբողջական դարձնելու համար դաստիարակության գործը Մայր Աթոռում, կրոնաբույր ու հայրենաշունչ այս մթնոլորտի սրբազան կամարների տակ:

Այս բոլորը, սրտերը լցնում են ուրախությամբ ու լավատեսությամբ Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի պայծառ ապագայի մասին:

Հոգևոր Ճեմարանի այս տարվա ողջունելի արդյունքների մեջ, Վեհափառ Հայրապետի կենդանի օրինակից և ամենօրյա դեկավարությունից հետո, իր արդար բաժինն ունի նաև Ճեմարանի երիտասարդ տեսուչ Հոգ. Տ. Ներսես Ծ. վրդ. Պողոսպալանը, որը հոգեկին սիրում է իր գործը և այն կատարում է նվիրումով, անձնագոհությամբ, եղբայրական սերտ և սեռն համագործակցությամբ դասախոսական կազմի:

Հոգևոր Ճեմարանը թևակոխում է իր գոյության 23-րդ տարին: Ճեմարանը արդեն ավանդություն դարձած մնացուն սկզբունքներ ունի և ուղղություն ու իր կրոնական—կրթա-

կան, հոգևոր, հայրենասիրական աշխատանքը կատարում է վստահությամբ:

Այս մտածույների և զգացումների լույսի տակ, «Էջմիածին» ամսագրի հուլիս-օգոստոս միացյալ համարը նվիրվել է Հոգևոր Ճեմարանին: Ամսագրի սույն համարը լույս է տեսնում միայն դասախոսական կազմի ողջունելի աշխատակցությամբ և մի խումբ ուսանողների սրտագին մասնակցությամբ:

Հայ ժողովուրդը բերկրանքի զգացումով է նայել միջո, մանավան, վերջին տասը տարիների ընթացքում, ազգային Վեհափառ Հայրապետի եկեղեցական, հոգևոր, մշակութային, վերանորոգչական, հայրենասիրական գործունեությանը վրա, գործունեություն՝ որի նիմունական օղակներից մեկն է նաև ուսումնա-դաստիարակչական, կրթական աշխատանքը Հոգևոր Ճեմարանի հարկի տակ: Կանգնեն օրերն ու տարիները, ու մեր ուսանողները կդաստիարակվեն հավատքի և հայրենասիրության այս սրբազան մթնոլորտի մեջ, շարունակելու համար Հայ եկեղեցու առաքելության մեծ գործը, մեր ժողովրդի հոգևոր կյանքում:

Ողջուն Ճեմարանին ու նորանոր հաջողություններ, հետագա ուսումնական տարիների ընթացքում, ի մխիթարություն Հայոց Հայրապետի սրտին, հուրախություն հայ հավատացյալ ժողովրդին և ի պայծառություն Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի:

